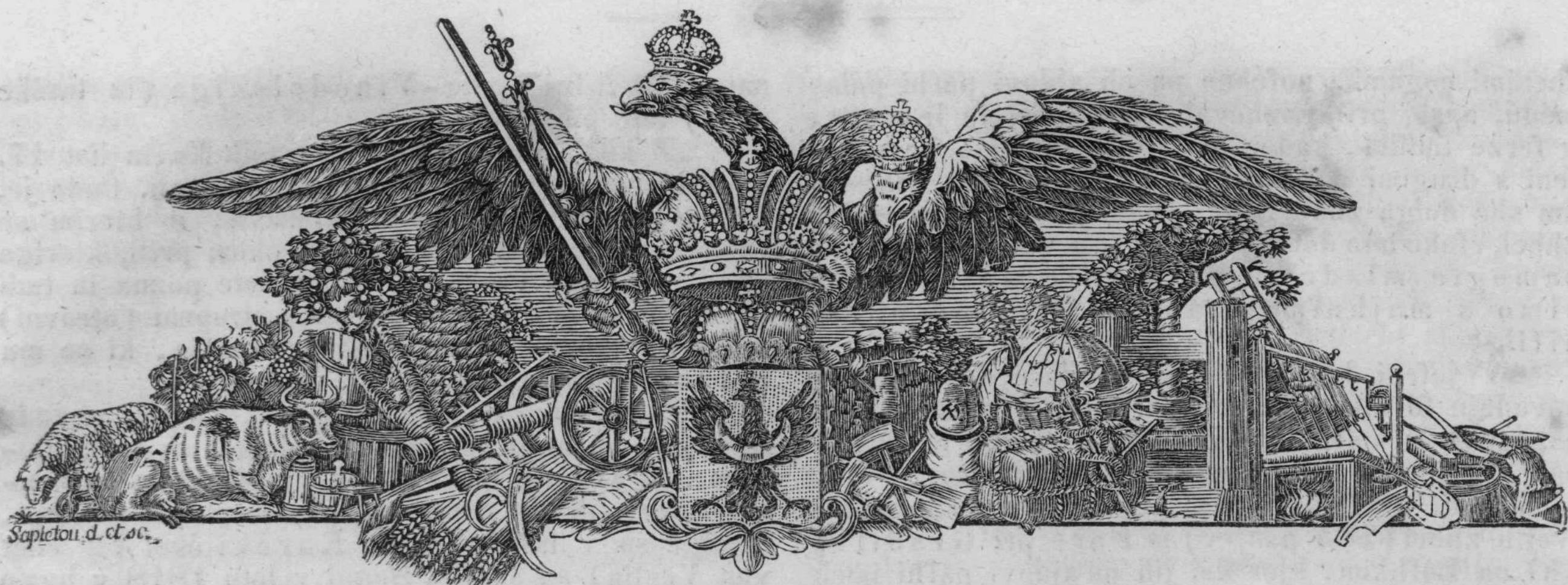

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 4. Rošnicvéta. 1845.

List 23.

Vodnikovi napis sa mésez Roshnizvet.

*Lepôto da semlji toplo lét',
Nedolshnost mladenzham roshni zvet.*

Kmeta svét za zdravje in zadovoljnost.

(Poleg nemškiga.)

Kar si z žuli sam pripravim,
Rad poštenje vam zastavim,
De narslajši mi diši;
Vidim, res je, v mnogim mesti
Bogatine dobro jesti,
Pa ko men' — jim ne godi.

Govorjenje njih pričuje,
De le redko prileguje
Jim se tud najboljši jed; —
Dober tek *) si scer želijo,
Vender lačni, de medlijo,
Mor'jo vstat' od polnih skled.

Pa neumnim, ki ne vejo,
Kak' bi sebi glad in žejo
Utihnili, dam ta uk:
Kdor želi, de bi kosilo,
Dobro vselej mu teknilo,
Z mano prime naj za plug.

*) Slaj, slast Appetit.

In ak' ta še ne pomaga,
Seka derva naj in žaga,
Travo z mano naj kosí;
Te bo clo u terdim hlebi
Vračto za želodec sebi
Našel daljnje brez skerbi.

Kdor želodec tak bo stregel,
Se bo vtrujen spat vlegel,
Zibat' treba ga ne bo:
Na zeleni bo celini,
Mehki kakor na blazini,
Se spočinil prav sladko.

Kar rodi mi lastna njiva
Zernja, zelja, ali sočiva,
Mi naj zdravši da obrok: *)
O de b' to mestjani vedli,
Kakor jez bi željno jedli,
Sam' pridelke svojih rok.

Zemlji, ktero obdelujem,
Pridnost svojo posojujem
Za največi samo prid;
Posojilo po stotero,
Ona léto mi vsaktero
More zopet povernit'.

*) Južina Mahlzeit.

Naj mi ravno večkrat roka
Od debelih žulov poka,
Naj se skoz in skoz potim:
Pa se s klasjem vender zlatim
U jeseni obogatim,
Ino druj'ga ne želim.

Zadoveljen v svojim stanu
Ne zavidim res mestjanu,
Bil on srebren vès in zlat;
Kaj pomaga v mesti biti
Pa ne moči jesti, piti,
V pokoju se naspát'?

De se mnogim grajat' hoče
Sklepe tvè *), nebeški oče!
Glas ta meni več ni nov; —
Men' preklestvo tvoje, Bože! **)
„Ternje naj rodi ne rože
Zemlja“, — res je blagoslov.
J. Drobníč.

*) Pri južnih naših sosedih na Horvat-
skim i. t. d. se v pesmih nektare pri-
svojivne zaimena takó pokračujejo:
ma namesto moja, mé namesto moje,
tva „ tvoja, tvé „ tvoje,
sva „ svoja, své „ svoje.

**) Bože je klicavni padež od besede Bog,
pri južnih Slavjanih sploh v navadi.

Kdor ne škufha, ne vé.

Is Gorishkiga.

Zhbelar! ne môri mladih in plemenitih matiz,
tudi v jeseni ne; sakaj kader ti spomlad na duri
potërka, jih bošh potreboval.

Prav sadovoljin fim bil fofstavka, ki fim ga v
41. listu krajnskih noviz lanjskiga leta, pod nad-
pisam: „Navada shelesna frajza“ bral, kjer
fim vidil, kakó se je ftari zhbelar F. M. trudil od
gospoda M. N. svediti, zhbele v jeseni prekaditi in
sdrushiti. Ne gre mu ftarzhibiku sameriti, de si je

toliko persadeval, svediti, kakó mladi umni zhbe-
larji ravnajo, fvoje zhbele zhedalje bolj pomnoshiti
in njih natóro od dne do dne bolj sposnati. — Po
tem, de ni fhe matize posnal in de jo je bolj natanjko
pogledati shelel, je le pokasal, de ni bil fhe do ta-
zhaš pravi zhbelar. De se mu je pa matiza smilila
pokonzhati, in de je hotel svediti kakó bi se mógl
pri shivljenju ohraniti, je ozhitno snamnje, de je
hotel odflej bolji zhbelar biti.

Tudi jeft, fhe fantizh na ozhetovim domu, fim fe
prav rad okoli zhbelnaka potikal in bistro gledal, kakó
fo pridne buzhelize is panjev ferzhale in s oblo-